

[Landbrugsministeren.]

overvindes. Landbrugsministre skifter jo her i Landet, der er kun en vis Tid beskaaret enhver Landbrugsminister, og det gælder ogsaa mig. Men en anden Hindring tror jeg vil være sværere for de Herrer at overvinde, og det er den, at i det Øjeblik, det virkelig gaar op for danske Landmænd, hvad der her er Tale om, saa tror jeg, at danske Landmænd vil sige til sig selv, at noget saa meningsløst og noget saa ødelæggende for Landbruget maa den danske Rigsdag aldrig kunne vedtage. Den Dag, det gaar op for dem, at der kan være Tale om eller Fare for, at et saadant Forslag bliver vedtaget, tror jeg, der vil opstaa en Hindring, som de Herrer Forslagsstillere ikke vil kunne overvinde.

Der staar i Bemærkningerne til Lovforslaget, at det forelægges væsentlig i den samme Skikkelse, hvori det blev vedtaget i Samlingen 1925—26. Det er egentlig en meget oplysende Tilføjelse, at et saadant Forslag dog en Gang har været vedtaget her i Folketinget, og denne Tilføjelse betyder jo, at hvis det sker, at Socialdemokratiet og de Radikale, der en Gang afgav Stemmer for dette Forslag, igen opnaar at komme i Flertal, vil de kunne vedtage i alt væsentligt det samme som det, de vedtog i 1925—26. Jeg tror, at danske Landmænd vil lægge Mærke til dette Forslag, og de vil ogsaa være opmærksomme paa, hvad der kan ventes at ville foregaa, hvis vi faar det samme Flertal en Gang til.

Naar man fra Socialdemokratiets Side fremsætter dette Forslag her, tænker de sig vel ikke Muligheden af, at det bliver gennemført i denne Samling, og jeg tror i det hele taget ikke, de kan tænke sig, at et Forslag af dette Indhold vil kunne blive gennemført med Folketingets nuværende Sammensætning. Men de maa da fremsætte det med et andet Formaal for Øje, og det er utvivlsomt dette, at der skal føres Agitation paa dette Forslag; thi vedtaget kan det jo ikke blive. Men det er muligt, at man her paa dette Omraade forregner sig. Jeg vil sige til de ærede Forslagsstillere, at jeg vil anmode dem om at gaa ud til Landmændene med dette Forslag i Haanden og aabent og ærligt fortælle dem, hvad der staar i dette Forslag. Da tør jeg love dem, at Resultatet bliver ikke i Retning af en Støtte til Opnaaelse af det Flertal af socialdemokratiske og radikale Stemmer, som er deres højeste Ønske, og som er det, de arbejder for.

Jeg skal dernæst vende mig til de For-

slag, som er stillet fra radikal Side, og af hvilke det vigtigste er det Forslag, der angaar Oprettelsen af kommunale Jordfonds og om Statens og Kommunernes Erhvervelse af Jord til Udstykning m. m. Se, dette Forslag vilde jo, hvis det blev vedtaget — og den ærede Ordfører for Forslagsstillerne forekom mig at være meget sangvinsk, idet han gik ud fra som givet, at det vilde blive modtaget velvilligt og sandsynligvis kunde blive vedtaget i en Haandevending —, betyde en meget betydelig Udvidelse af den Form for Statsfæste, der er angivet i Loven af 4. Oktober 1919 om Vilkaar for Bortsalg af Jorder i offentligt Eje. Nu ved Forslagsstillerne meget godt, at selv om denne Form for Besiddelse af Jord nærmest er blevet til noget af en Religion for det ærede radikale Parti, saa er det dog ikke saaledes, at alle er Tilhængere af denne Religion, navnlig ikke saa fanatiske som de Herrer fra den Side. Der er i høj Grad delte Meninger om Betimeligheden af denne Form for offentligt Fæste. Efter min Opfattelse har Tilhængerne af denne Form for Jordbesiddelse i alt for høj Grad fæstet deres Opmærksomhed paa Jordprisernes Stigning, skønt Forholdet er det, at vi ogsaa har set, at Jordpriserne kan falde. Man anvender jo visse Udtryk her; vi har hørt nogle af dem for nylig. Man taler om, at Jorden er Genstand for Spekulation, og man taler om at befri Jorden for Kapitalens Herredømme og alle den Slags Taleblomster, som intet som helst har med Virkeligheden at gøre. I Virkeligheden er Jordprisernes Stigning langt mindre end Stigningen paa alt det andet, der skal til for at tilvejebringe et Landbrug; f. Eks. er Prisen for Bygningernes Opførelse steget langt mere, end Jordprisen er steget, og det er slet ikke Jordprisen, der er en Hindring for Oprettelse af Landbrug. Det er ogsaa derfor, man har maattet gaa til at udstede rentefri Laan, ikke til Erhvervelse af Jord, men til Opførelse af Bygninger, fordi Byggeomkostningerne er steget langt stærkere, end Omkostningerne ved Jordens Erhvervelse er steget.

Jeg har tidligere tilladt mig at sige, at de Herrer har faaet Jord paa Hjernen, det hele drejer sig for dem om Jord, medens Forholdet dog er dette, at naar der skal oprettes et nyt Landbrug nu, koster Jorden det mindste, Prisen paa Jord er steget mindst, og har været Genstand for de mindste Svingninger, saa hvis det er Svingningerne, de Herrer er bange for, er det ikke Jorden, man skal fæste sin Opmærksomhed